

S
ygn. akt IV Pa 21/23

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

24 października 2023 r.

Sąd Okręgowy w Sieradzu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie: Przewodniczący: sędzia Dorota Załęska

po rozpoznaniu w dniu 24 października 2023 r. w Sieradzu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa S. M.

przeciwko (...)w Z.

o odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę za wypowiedzeniem

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w Zduńskiej Woli - Sądu Pracy

z dnia 15 maja 2023 roku sygn. akt IV P 79/19

Oddala apelację;

Zasądza od S. M. na rzecz (...) w Z. kwotę 1350 (jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za II instancję, z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od uprawomocnienia się wyroku.

Sygn. akt IV Pa 21/23

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 27 sierpnia 2019 roku powódka S. M. wniosła o zasądzenie od pozwanego Miasta Z. kwoty 30 600,00 zł., tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem odwołanie z funkcji dyrektora (...). W uzasadnieniu pozwu powódka szczegółowo odniosła się do postawionych zarzutów odwołania.

Postanowieniem z dnia 25 września 2019 roku Sąd Rejonowy wezwał do udziału w sprawie w charakterze pozwanego (...) w Z., jednocześnie zwalniając z udziału Miasto Z..

Pozwany (...) w Z. nie uznał powództwa i wniósł o jego oddalenie w całości.

Postanowieniem z dnia 16 października 2019 roku Sąd I instancji zawiesił postępowanie w sprawie do czasu ostatecznego rozpoznania skargi S. M. na zarządzenie Prezydenta Miasta Z. w przedmiocie odwołania jej ze stanowiska dyrektora.

Wyrokiem z dnia 15 maja 2023 r., Sąd Rejonowy w Zduńskiej Woli zasądził na rzecz powódki od pozwanego 30600zł., tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie stosunku pracy za wypowiedzeniem , z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 8 października 2019r. do dnia zapłaty. Nadto nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego w Zduńskiej Woli 1539 zł. tytułem zwrotu opłaty sądowej , od uiszczenia której

powódka była zwolniona. Wyrokowi w pkt. 1 nadano rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty stanowiącej jednomiesięczne wynagrodzenie powódki.

Wyrok poprzedziły ustalenia, że powódka S. M. została powołana na stanowisko dyrektora (...) w Z. na czas określony od 1 października 2017 roku do 30 września 2024 roku.

Zarządzeniem z dnia 7 sierpnia 2019 roku wydanym na podstawie art. 30 ust. 2 pkt 5 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym i art. 15 ust. 1, ust. 6 pkt 3 i 4, ust. 7 art. 26a ustawy z dnia 25 października 1991 roku o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej oraz art. 70 § 1⁽¹⁾ i 1⁽²⁾ Kodeksu pracy, Prezydent Miasta Z. odwołał powódkę ze stanowiska dyrektora (...) w Z.. W treści zarządzenia wskazano, iż odwołanie jest równoznaczne z wypowiedzeniem stosunku pracy, z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Ł. wyrokiem z 4 lutego 2020 roku, wydanym w sprawie sygn. akt II SA/Łd 806/19, stwierdził nieważność zarządzenia Prezydenta Miasta Z. z dnia 7 sierpnia 2019 roku. Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie wyrokiem z dnia 17 kwietnia 2023 roku, wydanym w sprawie sygn. akt II OSK 1190/20, oddalił skargę kasacyjną Prezydenta Miasta Z., od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Ł. z 4 lutego 2020 roku.

Sąd Rejonowy ustalił, że miesięczne, pełne wynagrodzenie powódki zatrudnionej na stanowisku dyrektora (...) w Z. stanowiło kwotę 10200zł.

Powyższy niesporny stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy.

Przechodząc do oceny prawnej, Sąd Rejonowy uznał zasadność powództwa co do zasady zaznaczając, że w przedmiotowej sprawie spór sprowadzał się do rozstrzygnięcia, czy powódkę zasadnie odwołano z funkcji dyrektora, a w konsekwencji, czy przysługuje jej stosowne odszkodowanie.

Sąd Rejonowy powołał się na pogląd Sądu Najwyższego, że powołanie na stanowisko dyrektora domu kultury i odwołanie z tej funkcji mają charakter publicznoprawny w tym znaczeniu, że są aktami z zakresu administracji publicznej, podejmowanymi na podstawie przepisów prawa publicznego, w wykonaniu zadań publicznych przypisywanych jednostce samorządu terytorialnego. Nie można jednocześnie tracić z pola widzenia, że wymienione czynności wywołują również skutki w sferze stosunków pracy. W konsekwencji, naruszenie obowiązującego przepisu prawa przez zakład pracy (organ odwołujący) musi stwarzać po stronie pracownika odpowiednie roszczenia. Nie jest bowiem możliwe uznanie, że przepis zawierający sprecyzowane przesłanki może zostać naruszony przez jedną ze stron stosunku zobowiązaniowego, bez żadnej sankcji w postaci przyznania drugiej stronie stosownego roszczenia. Dla wyłączenia takiego roszczenia musiałby istnieć wyraźny przepis ustawy (tak uchwała Sądu Najwyższego z 10 maja 1996 roku, I PZP 34/95, Lex nr 1330773).

W dalszej kolejności Sąd meriti powołał się na zgodne poglądy judykatury, iż dyrektor może skorzystać z dwóch trybów postępowania w sprawie dotyczącej odwołania go z funkcji tj. wystąpić na drogę sądowo - administracyjną lub wszcząć proces przed sądem pracy, domagając się odszkodowania za wadliwe zwolnienie go ze stanowiska (tak uchwała Naczelnego Sądu Administracyjnego z 16 grudnia 1996 roku, OPS 6/96, ONSA 1997 nr 2, poz. 48, uchwała Sądu Najwyższego z 10 maja 1996 roku, I PZP 34/95, Lex nr 1330773).

W analizowanym przypadku odwołanemu nie przysługuje jednakże roszczenie o przywrócenie do pracy. Powierzenie funkcji dyrektora następuje na czas ściśle określony (w przypadku powódki do 30 września 2024 roku). Z tego powodu, jak wskazuje Sąd Najwyższy, w razie odwołania stosuje się art. 50§3 i 4 k.p. tj. unormowania najbardziej zbliżone, bo dotyczące umowy pracę na czas określony (tak uchwała Sądu Najwyższego z 10 maja 1996 roku, I PZP 34/95, Lex nr 1330773).

Odwołując się do stanu faktycznego niniejszej sprawy, w którym Prezydent Miasta odwołał powódkę z funkcji dyrektora na podstawie art. 15 ust. 1, ust. 6 pkt 3 i 4, ust. 7, art. 26a ustawy z dnia 25 października 1991 roku o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej (tekst jednolity - Dz.U.2020.194) oraz powołując się na

wyczerpanie administracyjnego toku postępowania, zakończonego wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 17 kwietnia 2023 roku, potwierdzającego nieważność zarządzenia Prezydenta Miasta Z. z 7 sierpnia 2019 roku, stwierdzoną wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Ł. z 4 lutego 2020 roku, Sąd I instancji podniósł, że ostateczna decyzja administracyjna, mająca wpływ na stosunki cywilnoprawne, wydana przez uprawniony do tego przez ustawę organ, wiąże sąd w postępowaniu cywilnym (tak wyroki Sądu Najwyższego z 21 września 2018 roku, sygn. akt V CSK 589/19, z 3 marca 2004 roku, sygn. akt III CK 256/02, z 27 września 2012 roku, sygn. akt III CSK 149/12). Innymi słowy, decyzja taka tworzy element stanu faktycznego, który sąd powszechny zobowiązany jest brać pod uwagę z urzędu. Ewentualna możliwość odmowy związania decyzją administracyjną zachodzi w zasadzie jedynie wówczas, gdyby wadliwości przy jej wydaniu były tego rodzaju, iż rodziły wątpliwości co do kompetencji organu bądź jej treści (tego rodzaju sytuacja w przedmiotowej sprawie nie występuje).

Sąd I instancji skonstatował, iż związany jest ostateczną decyzją administracyjną stwierdzającą nieważność aktu odwołania powódki z funkcji dyrektora. W konsekwencji, co do zasady, na uwzględnienie zasługiwało roszczenie odszkodowawcze zgłoszone przez S. M..

Wysokość świadczenia ustalono w oparciu o art. 50 § 4 k.p., w nawiązaniu do wynagrodzenia pobieranego przez powódkę na zajmowanym stanowisku. Odsetki zasądzono zgodnie z art. 481 k.c. w zw. z art. 300 k.p., z uwzględnieniem daty wymagalności roszczenia tj. od dnia następującego po dniu doręczenia odpisu pozwu stronie pozwanej.

O kosztach orzeciono na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 113 ust. 1 i art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U.2022.1125 t.j.).

Wyrokowi w pkt 1 nadano rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty stanowiącej jednomiesięczne wynagrodzenie powódki pobierane na stanowisku dyrektora (art. 477² § 1 k.p.c.).

Apelację od wyroku wywiodła powódka, zaskarżając wyrok w części, w jakiej Sąd nie orzekł o przywróceniu do pracy. Apelująca zarzuciła:

zastosowanie normy art. 50 § 3 i § 4 Kodeksu pracy (Dz. U. z 2022 r., poz. 1510) - obowiązującej przed wejściem w życie ustawy z dnia 9 marca 2023 r. o zmianie ustawy - Kodeks pracy oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2023 r., poz. 641), tj. bez uwzględnienia, że przepis art. 50 § 3 k.p. pozostawał sprzeczny z art. 2 i art. 32 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w zakresie, w jakim nie przyznawał pracownikowi objętemu ochroną przed odwołaniem wynikającą z art. 15 ust. 6 ustawy z dnia 25 października 1991 r. o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej (Dz. U. z 2018 r., poz. 1983), któremu umowę o pracę zawartą na czas określony wypowiedziano z naruszeniem przepisów o wypowiedzaniu takiej umowy, prawa żądania orzeczenia przez sąd bezskuteczności wypowiedzenia tej umowy, a w razie jej rozwiązania - przywrócenia do pracy na poprzednich warunkach;

2) niezastosowanie - przez analogię - art. 45 § 1 Kodeksu pracy, mimo że przez długość okresu, na jaki umowa o pracę została zawarta, a także przez wzgląd na zakres ochrony obowiązujący na podstawie art. 15 ust. 6 ustawy z dnia 25 października 1991 r. o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej (Dz. U. z 2018 r., poz. 1983), stosunek pracy odpowiadał w istocie umowie o pracę na czas nieokreślony.

Wskazując na powyższe, apelująca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie o przywróceniu do pracy oraz zasądzenie zwrotu poniesionych kosztów.

W uzasadnieniu apelantka podniosła, że umowa o pracę została z nią zawarta na maksymalny okres, jaki przewidywała ustawa z dnia 25 października 1991 r. o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej (Dz. U. z 2018 r., poz. 1983), tj. siedem lat. Do tego czasu stosunek pracy podlegał szczególnej ochronie, tzn. mógł zostać rozwiązany tylko ze ściśle określonych przyczyn. Odwołanie nie miało oparcia w ustawie. Jednocześnie nie wypowiedziano powódce umowy z 28 września 2017 r. w sprawie warunków organizacyjno-finansowych działalności (...) w Z. oraz (...).

Apelująca nie zgadza się z tezą, że wadliwość odwołania jej ze stanowiska, a tym samym wypowiedzenia umowy o pracę, zasługuje na ocenę w oparciu o art. 50§3 i § 4 Kodeksu pracy (Dz. U. z 2022r., poz. 1510). Wobec obowiązywania ustawy z dnia 25 października 1991r. o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej (Dz. U. z 2018 r., poz. 1983) przepisów tych nie sposób stosować tak, jakby tej ustawy nie było.

Ustawa o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej, limitując okres zatrudnienia na stanowisku dyrektora instytucji kultury, winna być traktowana jako pociągająca za sobą określone konsekwencje. Polegają one na tym, że należy dostrzegać odmienność położenia pracownika, któremu przepisy przyznają szczególną ochronę przed odwołaniem, od sytuacji pracownika, który pozostając zatrudniony na podstawie powołania, na żadną szczególną regulację liczyć nie może. W przeciwnym razie regulacja, której wyrazem jest art. 15 ust. 6 ustawy z dnia 25 października 1991r. o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej, winna być traktowana jako czysta iluzja. Dalej apelująca wywodzi, że w uzasadnieniu skreślenia art. 50§3 i § 4 Kodeksu pracy zaznaczono, że Komisja Europejska zażądała, by w art. 45§1 Kodeksu pracy dodać, że również w razie ustalenia, że wypowiedzenie umowy o pracę zawartej na czas określony jest nieuzasadnione lub narusza przepisy o wypowiedzaniu umów o pracę, sąd pracy - stosownie do żądania pracownika - będzie orzekał o bezskuteczności wypowiedzenia, a jeżeli umowa uległa już rozwiązaniu - o przywróceniu pracownika do pracy na poprzednich warunkach albo o odszkodowaniu. Wytaczając niniejsze powództwo była nastawiona na rozstrzygnięcie sprawy w ciągu paru miesięcy i otrzymanie odszkodowania, jednakże rzeczywistość przerosła najczarniejsze obawy. Mijają 4 lata i powódka ma poczucie klęski, dlatego wnosi o umożliwienie kontynuowania pracy.

W piśmie procesowym z 19 października 2023r., **pozwany** (...) w Z. wniósł o odrzucenie apelacji, względnie jeśli zarzut ten nie zostanie uwzględniony o jej oddalenie w całości i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego wg. norm przepisanych, wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego naliczanych od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

SĄD OKRĘGOWY ZWAŻYŁ:

Apelacja podlega oddaleniu.

Sąd Okręgowy nie akceptuje stanowiska pozwanego o odrzuceniu apelacji z powodu braku interesu prawnego (gravamen) w zaskarżeniu wyroku Sądu Rejonowego, z uwagi na uwzględnienie powództwa zgodnie z żądaniem pozwu.

Niedopuszczalna zmiana w postępowaniu apelacyjnym z mocy art. 383 k.p.c. nie czyni apelacji niedopuszczalnej. Ocena zmiany – pod kątem jej dopuszczalności – ma miejsce w zakresie merytorycznego rozpoznania apelacji i wpływa na możliwość jej uwzględnienia, ale nie może doprowadzić do jej odrzucenia

(por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 27 listopada 2019r., I ACa 220/19).

Przechodząc do apelacji, zacząć należy od tego, że powódka zgłosiła w pozwie roszczenie o odszkodowanie za niezgodne z prawem odwołanie przez pracodawcę z funkcji dyrektora(...), jako naruszające przepisy art. 16 ust. 1 i ust. 6 ustawy z dnia 25 października 1991r. o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej (Dz. U. z 2018 r., poz. 1983). Tak zakreślona podstawa materialna żądania była przedmiotem rozpoznania przez Sąd I instancji, który uwzględnił powództwo. W apelacji od wyroku Sądu Rejonowego, powódka aktualnie domaga się przywrócenia jej do pracy.

W postępowaniu apelacyjnym Sąd II instancji rozpoznaje sprawę w granicach apelacji, jednak punktem wyjścia są dla niego skonkretyzowane już wcześniej żądania oraz twierdzenia obronne stron. Inaczej wygląda kwestia rozszerzania żądania pozwu czy też występowania z nowymi roszczeniami. Kluczowy w tym zakresie jest art. 383 k.p.c. Zgodnie z jego treścią, w postępowaniu apelacyjnym nie można rozszerzyć żądania pozwu ani występować z nowymi roszczeniami. Jednakże w razie zmiany okoliczności można żądać zamiast pierwotnego przedmiotu sporu

jego wartości lub innego przedmiotu, a w sprawach o świadczenie powtarzające się można nadto rozszerzyć żądanie pozwu o świadczenia za dalsze okresy.

Powyższa regulacja wprowadza jako zasadę, że w postępowaniu apelacyjnym nie można rozszerzyć żądania pozwu ani występować z nowymi roszczeniami. Jest to możliwe wyjątkowo, mianowicie jedynie w razie zmiany okoliczności można żądać zamiast pierwotnego przedmiotu sporu jego wartości lub innego przedmiotu. Jednakże wskazane wyjątki w zd. 2 przepisu nie dotyczą niniejszej sprawy. W związku z tym żądanie przywrócenia do pracy zgłoszone przez powódkę na etapie postępowania apelacyjnego w świetle art. 383 k.p.c. nie mogło zostać rozpoznane. Wskazać również należy na treść art. 321 § 1 k.p.c., zgodnie z którym. Sąd nie może wyrokować co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem, ani zasądzać ponad żądanie. Regulacja ta wyraża kardynalną zasadę dotyczącą przedmiotu orzekania, według której sąd związany jest żądaniem zgłoszonym przez powoda w powództwie, a więc nie może wbrew żądaniu powoda zasądzić czegoś jakościowo innego albo w większym rozmiarze, czy też uwzględnić powództwo na innej podstawie faktycznej niż wskazana przez powoda (por. wyroki Sądu Najwyższego z 22 września 2011 r., V CSK 4181/10, LEX nr 960546; z 18 marca 2005 r., II CK 5561/04, OSNC 2006/2138; wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 5 września 2013 r., I ACa 523/13, LEX nr 1391882).

Związanie sądu przy wyrokowaniu żądaniem jest wyrazem obowiązywania w postępowaniu cywilnym zasady dyspozytywności, zgodnie z którą to powód decyduje nie tylko o wszczęciu postępowania, ale także o zakresie rozstrzygnięcia sprawy. Niedopuszczalność wyrokowania co do przedmiotu nieobjętego żądaniem oznacza niemożność objęcia rozstrzygnięciem innych żądań niż przedstawione przez powoda. Rola sądu w procesie cywilnym sprowadza się zatem wyłącznie do oceny zasadności zgłoszonych przez powoda żądań, w konsekwencji czego, nawet gdy sąd, oddalając sformułowane przez powoda żądania, uznałby, że powód z przytoczonych w pozwie okoliczności, mających uzasadniać jego wystąpienie na drogę sądową, mógłby skutecznie dochodzić innych niż niezasadnie zgłoszone żądań (roszczeń), to nie może w związku z uregulowaniem wynikającym z ww. przepisu uwzględniać tych innych, a niezgłoszonych żądań (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 23 stycznia 2014 r., sygn. akt V ACa 649/13, LEX nr 1439040).

Przechodząc na grunt rozpoznawanej sprawy zaakcentować trzeba, że roszczenie odszkodowawcze zgłoszone w pozwie, powódka wiąże z wadliwym odwołaniem jej z funkcji dyrektora (...), co nastąpiło zarządzeniem Prezydenta Miasta Z. z dnia 7 sierpnia 2019 roku, na podstawie art. 15 ust. 1 i ust. 6 pkt 3 i 4 ustawy z dnia 25 października 1991r. o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej (Dz. U. z 2018 r., poz. 1983).

Przepis art. 15 ust. 1 i ust. 6 cyt. ustawy zawiera enumeratywne wyliczenie przyczyn odwołania dyrektora instytucji kultury i należy uznać go za regulację o charakterze szczególnym, wykluczającą możliwość stosowania przepisów i zasad Kodeksu pracy (art. 70 k.p.). We wcześniejszych orzeczeniach Sąd Najwyższy wskazywał wprost na szczególny charakter art. 15 ustawy (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 21 marca 1997 r., I PKN 65/97, OSNAPIUS 1998 Nr 1, poz. 6, czy też z dnia 20 sierpnia 2009 r., II PK 43/09, LEX nr 602701). Należy także zwrócić uwagę, że art. 70 § 1² k.p. stanowi, że stosunek pracy z pracownikiem odwołanym ze stanowiska rozwiązuje się na zasadach określonych w przepisach niniejszego oddziału, chyba że przepisy szczególne stanowią inaczej. Przepis ten potwierdza więc ogólną zasadę pierwszeństwa stosowania przepisu szczególnego przed ogólnym. Zgodnie bowiem z art. 15 ust. 7 ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej, dodanym przez art. 1 pkt 12 ustawy z dnia 31 sierpnia 2011 r. o zmianie ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 207, poz. 1230), obowiązującym od dnia 1 stycznia 2012 r., w sprawach dotyczących powoływania i odwoływania dyrektora instytucji kultury w zakresie nieuregulowanym w ustawie mają zastosowanie przepisy art. 68-72 k.p., co oznacza, że o zastosowaniu - przy czym nie odpowiednio, ale wprost - tych przepisów decyduje wyłącznie to, czy dana kwestia związana z powoływaniem i odwoływaniem dyrektora instytucji kultury jest, bądź nie jest uregulowana w ustawie o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej (z tej przyczyny w przypadku odwołania dyrektora instytucji kultury nie znajdzie zastosowania przewidujący swobodę odwoływania art. 70 § 1 k.p.). Na gruncie przepisów Kodeksu pracy możliwe jest odwołanie (równoznaczne z wypowiedzeniem) bez podawania przyczyny odwołania (art. 70 § 1 k.p.). Natomiast określenie w ustawie o organizowaniu i prowadzeniu

działalności kulturalnej konkretnych przyczyn uzasadniających odwołanie niewątpliwie ma na celu zapewnienie wzmożonej trwałości terminowego stosunku pracy z powołania przewidzianego w tej ustawie. Odwołanie dyrektora instytucji kultury podlega przy tym kontroli sądowej, a sprawa o roszczenia wynikające z wadliwości takiego odwołania jest sprawą o roszczenia ze stosunku pracy w rozumieniu art. 476 § 1 pkt 1k.p.c. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2014 r., I PK 43/14, OSNP 2016 Nr 3, poz. 30 i powołane tam orzecznictwo, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 lipca 2017r., I PK 201/16). Oznacza to, że sąd pracy jest obowiązany zbadać, czy podana w odwołaniu przyczyna odpowiada którejś z przyczyn wymienionych w ustawie oraz czy jest rzeczywista i prawdziwa, a w razie ustalenia, że podana przyczyna nie spełnia tych kryteriów, jest uprawniony do uznania odwołania za wadliwe (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2013 r., I PK 200/12, OSNP 2014 Nr 2, poz. 19).

W rozpoznawanej sprawie jak zasadnie wskazał Sąd I instancji, wadliwość odwołania powódki z funkcji dyrektora (...), została przesądzona w postępowaniu administracyjnym, prawomocnym wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Ł. z 4 lutego 2020 roku, sygn. akt II SA/Łd 806/19, stwierdzającym nieważność w.w zarządzenia Prezydenta Miasta Z. z dnia 7 sierpnia 2019 roku, którym to wyrokiem Sąd meriti jest związany, a przytoczone przezeń poglądy judykatury, Sąd Okręgowy podziela. Trafnie zatem stwierdził Sąd Rejonowy, że przedmiotem rozstrzygnięcia w dalszej kolejności była ocena zasadności roszczenia odszkodowawczego zgłoszonego przez powódkę.

Wbrew błędnemu twierdzeniu apelującej, w sprawie nie może mieć zastosowania przez analogię przepis art. 45 § 1k.p. w części dotyczącej przywrócenia do pracy, bowiem wyklucza to art. 69 pkt. 2 a i c k.p.- stosowanie przepisów dotyczących rozpatrywania sporów ze stosunku pracy w części dotyczącej orzekania o bezskuteczności wypowiedzeń oraz o przywracaniu do pracy. Zaakcentować trzeba, że z dniem 1 stycznia 2004 r. uległo zmianie brzmienie art. 69 k.p., którego pkt 2 lit. b został uchylony przez art. 1 pkt 19 ustawy z dnia 14 listopada 2003 r. (Dz. U. Nr 213, poz. 2081) zmieniającej Kodeks pracy, co spowodowało, że o ile poprzednio art. 69 k.p. nie dopuszczał żadnych roszczeń przewidzianych w art. 45 § 1 k.p., o tyle w obecnym brzmieniu nadal uniemożliwia stosowanie przepisów regulujących rozpatrywanie sporów ze stosunku pracy w części dotyczącej orzekania o bezskuteczności wypowiedzeń i o przywróceniu do pracy, ale dopuszcza ich stosowanie w części odnoszącej się do orzekania o odszkodowaniu. Aktualnie obowiązujące regulacje, w odróżnieniu od poprzednich, przewidują zatem sankcję na wypadek naruszenia przez organizatora kultury przepisów o trybie i przyczynach rozwiązywania z dyrektorami instytucji kultury stosunków pracy, ale jest nią wyłącznie możliwość wystąpienia przez odwołanego pracownika z roszczeniem odszkodowawczym. Takie rozwiązanie ma przy tym tę zaletę, że w sposób jednolity odnosi się do wszystkich pracowników, których stosunek pracy nawiązuje się na podstawie powołania, niezależnie od tego jakie przepisy szczególne go regulują (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2013 r., I PK 200/12, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 lipca 2017r., I PK 201/16). Podnieść przy tym trzeba, że w piśmie procesowym z 1 października 2019r. (124), powódka dała także wyraz możliwości dochodzenia wyłącznie odszkodowania.

Odnosząc się do zarzutu apelacji dot. przyjętego przez Sąd Rejonowy art. 50 § 4 k.p. za podstawę prawną zasądzonego odszkodowania, to przepis ten nie znajduje zastosowania, niezależnie od tego że został uchylony (także jego § 3) z dniem 26 kwietnia 2023r. ustawą

z dnia 9 marca 2023 r. o zmianie ustawy - Kodeks pracy oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2023.641 z dnia 2023.04.04), ale przede wszystkim dlatego, że dotyczy umowy na czas określony. W aktualnym stanie prawnym według art. 69 k.p. do stosunku pracy na podstawie powołania stosuje się co do zasady przepisy dotyczące umowy o pracę na czas nieokreślony, z wyłączeniem jak już wyżej podniesiono (między innymi) rozpatrywania sporów ze stosunku pracy w części dotyczącej orzekania o bezskuteczności wypowiedzeń oraz o przywracaniu do pracy. A zatem, na podstawie art. 45 § 1 k.p., z tytułu wadliwego odwołania z funkcji dyrektora (...), powódka może żądać jedynie odszkodowania, którego wysokość reguluje art. 47⁽¹⁾ k.p., a ten stanowi, że odszkodowanie, o którym mowa w art. 45, przysługuje w wysokości wynagrodzenia za okres od 2 tygodni do 3 miesięcy, nie niższej jednak od wynagrodzenia za okres wypowiedzenia. Sąd Rejonowy zasądził na rzecz powódki odszkodowanie w wysokości wynagrodzenia za okres

3 miesięcznego wypowiedzenia. Mimo wskazania błędnej podstawy prawnej w tym zakresie, wyrok Sądu I instancji odpowiada prawu.

Z przyczyn wyżej podniesionych apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu, o czym orzeczono na podstawie art. 385 k.p.c. Wyrok wydano na posiedzeniu niejawnym na podstawie art. 374 k.p.c. uznając, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne, bowiem stan faktyczny sprawy nie był sporny, nie wymagał dodatkowych wyjaśnień stron, a nadto strony nie wniosły o przeprowadzenie rozprawy.

O kosztach postępowania za II instancję orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu).

Strona pozwana w piśmie procesowym z 19 października 2023r. zgłosiła żądanie zasądzenia od powódki zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Wysokość kosztów należnych pozwanemu, Sąd Okręgowy ustalił na podstawie § 10 ust. 1 pkt. 1 w związku z § 2 pkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1801), przyjmując wartość przedmiotu zaskarżenia 30.600zł. Zatem zgodnie z w.w przepisami, $75\% \text{ z } 30600 : 2$ wynosi 1350 zł.

Ubocznie należy podnieść, że żądany zwrot kosztów procesu na podstawie art. 98 k.p.c. należy się stronie wygrywającej sprawę, niezależnie od tego czy strony stawią się na rozprawę apelacyjną. W przypadku wyznaczenia rozprawy, zgodnie z art. 376 k.p.c. rozprawa przed sądem drugiej instancji odbywa się bez względu na niestawiennictwo jednej lub obu stron. Wydany wyrok nie jest zaoczny.